

Heid Cat zondag 46

Bidden is spreken 1 tot de Vader 2 in vertrouwen 3 met verwondering

Gemeente,

Wat is bidden? Daar hebben we al twee keer over nagedacht op verschillende manieren. Vanuit uitdrukkingen uit de Bijbel en vanuit de hoofdlijn van de Bijbel die de catechismus in antwoord 117 verwoordt. Eigenlijk wordt dat in zondag 46 kort samengevat. Als de Heere Jezus ons leert bidden. Leert hoe wij beginnen zullen met ons gebed. Dan kun je zeggen: Jezus leert ons wat bidden is. En dat is: spreken met Vader. Bidden is het kind dat bij Vader komt. En dan met kind een kind van 3 of 4 jaar. En met Vader een algoede, almachtige vader. Bidden is het spreken van een kind met Vader.

Als bidden dat is, en dat is het, dan zijn twee dingen heel wezenlijk voor het gebed. De catechismus noemt ze het fundament. Misschien kun je beter zeggen: het fundament is Gods bevel, Jezus werk. Maar de bron van het gebed, dat wat ons tot bidden aandrijft, dat zijn twee dingen: eerbied en vertrouwen.

Eerbied. Een kind van 3 of 4 kijkt tegen zijn vader op. Vader weet alles, vader kan alles, vader doet alles goed. Zo is een kind. Als die eerbied ontbreekt dan ga je niet bidden, maar commanderen, dwingen, zeuren. Dan krijg je een kind dat zegt en dreint: dat een lucifer wil en op de grond stampet als hij het niet krijgt. Maar past dat een kind? Denken dat hij het beter weet? Nee, bidden is eerbiedig zijn, ontzag hebben.

En vertrouwen. Een kind van 3 of 4 vertrouwt vader. Vraagt alles en vertrouwt eigenlijk dat vader altijd kan en zal helpen. Als dat vertrouwen ontbreekt krijg je een kind dat is gevallen en in een hoekje gaat zitten huilen. En als vader vraagt: waarom ben je niet naar me toegekomen zegt het kind: ik dacht: u doet er toch niks aan, u lacht met toch maar uit. Maar doet dat vader geen zeer? Heel diep zeer? Een kind dat denkt: vader wil me toch niet helpen, vader besteedt er misschien toch geen aandacht aan. Nee, bidden is vertrouwen.

1 spreken tot de Vader

Bidden is eerbiedig en vertrouwend spreken met God. Want God is onze Vader. Maar dat staat er niet in de catechismus. Er staat één woordje achter. Namelijk dat Hij door Christus onze Vader geworden is. Geworden. En dat betekent: Hij was het eerst of van nature niet. Als u

60 geworden bent, dan was u dat eerst niet. Als je aannemer geworden bent, was je dat eerst niet. Als God door Christus onze Vader geworden is, dan was Hij dat eerst niet. Maar nu wel.

Dat betekent dat twee lijnen verkeerd zijn. Allereerst als het geen enkele vraag iemand is. Natuurlijk is God mijn Vader. Kinderen van één Vader zijn wij allemaal. Dat is onBijbels en misleidend.

Maar aan de andere kant is ook verkeerd om je af te vragen: wil God wel mijn Vader zijn? Wat moet ik daarvoor hebben, of zijn, of doen? Ook dat is onBijbels en misleidend. Want Hij is het al geworden.

Want wij mogen weten dat God door Christus onze Vader geworden is in het verbond. Denk aan het doopformulier dat de Vader ons verzegelt dat Hij ons van alle goed verzorgen en alle kwaad van ons weren of ten onze beste keren wil. Terwijl van nature kinderen des duivels zijn. Ons van God hebben losgerukt en onder het oordeel hebben gebracht. Maar door Christus is Hij onze Vader is geworden. Omdat Jezus Zijn bloed stortte en Zijn leven gaf. God is onze Vader geworden. Hij reikt ons de gouden scepter aan: kom tot Mij. Zeg maar: onze Vader.

Maar de vraag is: wat voor kind zijn wij van deze Vader? Want er zijn 2 soorten kinderen. Kinderen die hun Vader verachten, van Hem weglopen. Als de verloren zoon naar een vergelegen land. Of als die andere zoon met een makkend en ontevreden hart wel op het erf blijven. Maar.....wees eerlijk: Uw Naam worde geheiligd kan me geen zier schelen. Uw rijk kome dat is voor mij van later zorg. Uw wil geschiede, dat hoeft echt nog niet vandaag. Ons dagelijks brood hoe ik niet om te bidden, dat hoort toch zo? Vergeving van mijn zonden hoef ik niet en verzoeking heeft zo zijn mooie kanten die ik niet kwijt wil. Zo is het van nature bij mij en zo is het nog steeds gebleven. Ik meen het niet als ik al die dingen bid. Ik wil het ook niet. Ik heb er me zelf niet voor over, in elk geval niet nu. Laat me met rust is mijn boodschap.

Bent u, ben jij zo'n kind, zo'n ongehoorzaam verbondskind van de Vader. En dan toch gaan bidden en gaan zeggen: onze Vader? Brandt dat niet op je lippen? Steekt dat niet in je ziel? Doet dat geen pijn? Wordt het niet de hoogste tijd om te bidden: Vader, maak mij tot Uw kind, Uw echt kind. Geef mij het hart van een kind en niet van een slaaf, niet van een duivel. Maar een hart dat echt kind is.

Of zijn wij zo'n kind? Zo'n dankbaar kind. Want van mezelf verdien ik alleen het oordeel. God is mijn Rechter. En Hij zal en moet mij oordelen. Zoveel gekregen maar God ongehoorzaam. Vader veracht, getergd, in het Aangezicht geslagen. Ik ben niet waard Uw kind genoemd te worden. Slaaf zou al onvoorstelbaar groot zijn. Maar door

Christus is er toegang. Welkom. Toen hij nog verre was zag hem zijn vader liep op hem toe en kuste hem. En niet alleen toegang, ook aanneming. Aanneming tot kind en erfgenaam. Jezus van God verstoten om mij aan te kunnen nemen. Hij Zijn plaats als Kind verlaten om voor mij plaats te bereiden. En zij zullen bevende komen tot de HEERE en Zijn goedheid. Onze Vader.

Zijn wij zo'n kind? Zo'n kind geworden. Dat door Christus de toegang kreeg en vond tot het Vaderhart? Dat is zo groot, dat bijv de tollenaar zegt: o God wees mij zondaar genadig. Hij durft God niet Vader te noemen. Dat kan, in het begin van je bekering of later ook dat je het niet durft: Vader zeggen. Maar Jezus leert ons: het mag wel. Direct al. En stel je voor dat je zelf vader mag zijn en één van je kinderen, al van een jaar of 5, zegt aan tafel tegen u: meneer, mag ik even de boter van u? Hij zegt nog steeds meneer tegen u en nooit vader. Jezus leert ons: zeg 'onze Vader'. Dan gaat je hart ook open bij wat er volgt: ja, Vader, Uw Naam, Uw rijk, Uw wil. Geef brood, vergeving en verlossing.

Dat is bidden: spreken met Vader. Dat geeft eerbied en vertrouwen. Ik begrijp de discipelen weer die vroegen: Leer ons bidden. Leer mij als kind vader zeggen en in eerbied en vertrouwen tot U te naderen.

2 in vertrouwen

Nu gaat de catechismus eerst verder in op die eerbied en dat vertrouwen Dat baseert de catechismus op wat wij hebben gelezen in Lucas. Daar gaat het over vaders. Vaders die hun kind het goede geven. Welke vader legt voor zijn kind ipv een tube tandpasta een tube verf klaar? Welke vader legt er in plaats van een boterham een plastic tasje op zijn bord? Welke vader geeft ipv een pleister een baksteen om op een bloedplek te leggen?

En dan bedenken dat aardse vaders ook heel slecht kunnen zijn. Zelfs zo slecht, zo tegen natuurlijk slecht, dat er zijn die hun kind expres pijn doen, opsluiten, martelen. Maar God de Vader is de volmaakte Vader. De Bijbel zegt: Hij kent Zijn kinderen, Hij weet wat zij nodig hebben, Hij ontfermt Zich over Zijn kinderen, Hij spaart Zijn kinderen, Hij voedt Zijn kinderen volmaakt op. Hij geeft Zijn kinderen de erfenis. Hij zal het goede geven aan Zijn kinderen.

Alleen, en daar ligt een spits in wat Jezus vertelt, wat is dat goede? De voorbeelden die Jezus noemt laten iets opvallends zien: het brood dat Jezus noemt, lijkt op een steen wat vorm en kleur betreft. De vis die Jezus noemt lijkt op een slang, denk aan een paling. Het ei dat Jezus noemt, lijkt op een in elkaar gedraaide schorpioen. En als je dan

ook nog bedenkt dat wij heel slechtiend zijn in vele opzichten, verduisterd van verstand en oog, dan kan het zomaar zijn dat ik denk dat iets een brood is, maar het is een steen. Ik denk dat iets een vis is, maar het is een slang, ik zie iets aan voor een ei, maar het is een schorpioen. Ik denk dat iets goed voor me is, maar het is het helemaal niet op lange termijn en goed beschouwd. Of ik denk dat iets slecht is, maar het is juist goed en tot zegen. Paulus dacht: die doorn in het vlees weg, dat zou zo goed zijn, dan kon ik zoveel meer doen in Gods rijk. Dat is een brood. Maar God wist: dan word je zo hoogmoedig en ga je jezelf zo verheffen, dat is een steen. Dat werk, die baan, dat meisje, die jongen, dat lijkt zo goed, dat heeft zoveel voordelen, dat is een vis, maar de HEERE zegt: je zou er Mij door gaan vergeten, het is een slang voor je. Soms zie je dat achteraf zelf ook. Dan dank je: HEERE ik dank U dat me niet gaf wat ik vroeg. Want als U mij mijn wens gegeven had.....

ik kan denken dat iets slecht voor me is. Dat was heel duidelijk bij die man. Hij was met zijn bootje gaan varen. En zijn schip was op een rotsblok net onder water gelopen en lekgescheurd. En hij was naar een eiland gezwommen. Hij trof er niemand aan, onbewoond zeker. Hij maakte een hut van boomtakken waar hij zijn spullen en voorraad inlegde en maakte een vuurtje om een vis te braden. En toen vatte zijn hutje vlam en dat ging in rook op. Ook dat nog! Erger kan het niet. Schip weg, nu ook zij hut nog in vlammen op. Waarom? De volgende dag kwam er een schip aan land en de opvarenden vonden hem en vroegen wat er was. We zagen rookpluimen in de lucht dus we dachten iemand vraagt om hulp. Die rook van zijn hut was het middel geworden tot zijn redding.

Zo duidelijk is het niet altijd. Vaker niet dan wel. Maar toch...toch: de Psalmist zingt het niet voor niets: het is goed voor mij verdrukt te zijn geweest. Ik dacht dat het slecht was, verkeerd ging, maar het diende een hoger doel een beter doel. In de hemel zal ik het volmaakt van alle dingen zien en...me eeuwig verwonderen.

En nu zegt de catechismus: dat de aanspraak Onze Vader ten doel heeft om ons van stonde aan, dus direct dit vertrouwen te geven. Niet pas achteraf, niet pas als ik het voel, niet pas als ik het begrijp, maar direct, nog voor ik ga vragen: dit vertrouwen: Vader doet wat goed is. Vader zal mij het goede geven. Hoe zal Hij Die ook Zijn eniggeboren Zoon niet gespaard heeft maar Hem heeft overgegeven, hoe zal Hij ons met Hem niet alle dingen schenken? Zou de Vader niet zorgen voor wat voor wie Christus heeft gekocht? Zou de Vader slordig omgaan met wie door Jezus' bloed betaald is. U krijgt iets, wat uw kind met zijn laatste cent betaald heeft, een mooie armband, wat bent u daar zuinig op, wat bewaart u die goed. De Vader kreeg iets, wat Zijn Kind met Zijn laatste

druppel bloed gekocht heeft. Wat zal Hij daar goed voor zorgen, daar zuinig op zijn. Daar goed voor zorgen.

Ik begrijp de discipelen wel weer: Heere, leer ons bidden. In dit vertrouwen, altijd, wat er ook gebeurt, direct. Als dat jongetje dat een hele last met takken droeg op zijn rug. En iemand vroeg: is dat niet veel te zwaar voor je? En dat jongetje zei: nee, papa heeft het er zelf op gelegd. Dan kan het niet te zwaar zijn.

Waarbij ik ook mag weten dat er dingen zijn die altijd goed zijn. Mattheus noemt het goede gaven: vergeving van zonden, wijsheid om God te dienen zegt Jacobus. De Heilige Geest, zegt Lucas. Dat zal de Vader altijd geven aan Zijn kinderen. Aan elk van Zijn kinderen. Goede gaven. Schatten van het heil.

Daarom zou de volgende vraag die ik nu ga stellen niet moeilijk moeten zijn. deze namelijk. Hebt u wel eens een gebedsverhoring meegemaakt? Stel, iemand vraagt dat aan u, kan op werk zijn, of voor een interview voor de krant: hebt u wel eens een gebedsverhoring meegemaakt?

Moet u lang nadenken? Een gebedsverhoring?

Maar als het goed is, als u echt kind bent, dan zegt u toch: jazeker, vandaag nog en gisteren en eergisteren. Ik bad om vergeving van een zonde en God deed het. Ik bad om bewaring voor een zonde die dag, en God deed het. Ik bad om genade om te kunnen verdragen en God gaf het. Ik bad om haat tegen de zonde te mogen krijgen en God gaf het. Ze liggen toch in je leven voor het oprapen, de gebedsverhoringen, of niet? Spraken we er maar meer over misschien. En als God dan ook nog iemand beter maakt op het gebed, en werk geeft op het gebed, ja dan is dat extra. Dan komt dat er nog bovenop. Maar we moeten het niet voor houden dat dat pas echt gebedsverhoring is en dat dat het enige is aan gebedsverhoring.

Hij is Vader, Die goede gaven geeft aan degenen die Hem daarom bidden. O Heere, leer ons bidden in dit vertrouwen.

Of moet u zeggen: dit ken ik niet? Dit vertrouwen is mij helemaal vreemd? Dan bidt u niet, niet echt. Want dan kent u Jezus niet. Maar nog wacht de Vader op verloren zonen en loopt Hij oudste zonen achterna.

3 met verwachting

Dat ging dus over het vertrouwen dat de Vadernaam wil verwekken. Nu dan over de eerbied die de Vadernaam wil verwekken.

Vooral omdat er nog bij staat: Die in de hemelen zijt. Want daarmee leert Jezus ons dat wij over God niet aards moeten denken, niet menselijk, maar dat we verwachting zullen hebben van Zijn almacht.

Verwachting van Zijn almacht. Dat betekent ten eerste dat God veel barmhartiger is dan wij ons kunnen voorstellen. Als wij denken: nu heb ik teveel gezondigd, te erg, te lang, ik kan me niet voorstellen dat hier nog vergeving voor is. Mijn geweten slaat me zo dat het me doet voelen: dit kan niet meer. Dit is te erg. Ik wist beter, ik kende genade, en toch deed ik het, niet één keer, maar veel en veel meer. Dit kan niet meer goedkomen. Maar: wij mogen van de hemelse majesteit niet aards, menselijk denken. God opsluiten binnen de grenzen van ons voorstellingsvermogen. Maar hemels. God stijgt ver boven onze bevattingen uit! O, Jezus, leer ons bidden, leer ons hemelse denken van Uw Wezen. Opdat wij verwachten.

Dat betekent ten tweede dat God mogelijkheden heeft als wij er geen meer zien. Het volk Israel kon niks meer bedenken toen zij bij de Rode Zee stonden. Achter Egypte, opzij bergen, voor het water. Alle kanten afgesloten. Niet te bedenken hoe het nog verder kan. En zo vaak blijven wij maar piekeren. Kan het nog zus, kan het nog zo, en we kunnen niks meer bedenken. Maar onze Vader Die in de hemelen zijt heeft nog tal van mogelijkheden als wij er niet één meer kunnen zien en bedenken. God niet opsluiten binnen onze voorstellingsvermogens. O Jezus, leer ons bidden, leer ons hemels denken van Uw majesteit. Opdat wij verwachten.

Daarom beginnen gebeden in de Bijbel vaak met een lange aanspraak. Dat je denkt, nou, schiet nou op en kom tot je punt. Als een dominee zo langdradig bidt, dan denken we dat ook. Maar dat doet Josafat om daarmee zijn geloof te sterken. Om daarmee te overdenken Wie God is. Om God voor te houden Wie Hij is. De Almachtige en de Getrouwe. Om zijn geloof te versterken dat God altijd uitkomst heeft. Als God niet optreedt, is dat nooit omdat Hij niet zou kunnen. Dan ligt dat nooit aan Zijn almacht. Dan is dat Zijn wijsheid. Die zoveel hoger is dan de onze.

Er staat een verwijstekst onder uit Jeremia. 23 vers 23. Ben Ik een God van nabij, ook niet een God van verre? Daar bedoelt de HEERE dit mee. Als je dichtbij iets staat, zie je soms niet goed wat het is. Je hebt wel eens van die raadspelletjes om te raden wat dit is: een klein stukje foto van heel dichtbij genomen. Dan denk je soms van alles. Als je daarna een groter stuk ziet van afstand dan zie je het. Kijk wij zijn mensen van nabij: wij staan er bovenop en zien maar heel beperkt. God is ook een God van verre. Hij ziet van afstand het geheel. Het totaaloverzicht. Van heel de geschiedenis, van heel Zijn rijk, van al Zijn

werken. Dan ziet het er heel anders uit. Maar: eerbiedig buig ik dat Hij het beter weet. Eerbied voor Zijn wijsheid en almacht. O Jezus, leer ons bidden. Opdat wij verwachten.

Nou ga ik ook nog in op voorbede. Daar kreeg ik enkele vragen over in de consistorie en vanuit u/jullie. Hoe zit nou met gebeden voor anderen? Voorbede voor je kinderen of kleinkinderen en hun bekering. Voorbede voor familie en gemeente, om een opwekking, voorbede voor land en volk. Wordt dat ook altijd verhoord. Want je bidt dan toch om goede dingen: bekering, opwekking, Gods eer in land en volk.

Enkele gedachten. Meer niet, als iemand inzicht in de Schrift heeft, sta ik daarvoor open.

Gedachte één: laten we veel verwachten van Gods almacht. Een collega vroeg eens aan Spurgeon waarom Spurgeon zoveel bekeerlingen maakt met zijn preken en hij zelf maar enkelen. Waarop Spurgeon zei: omdat God geeft wat je van Hem verwacht en vraagt. Jij bidt steeds dat God er nog eens mag bekeren, ik bid steeds om velen. En God geeft wat je vraagt en van Hem verwacht. Abraham bad voor heel Sodom en Gomorra en dat verweet God hem niet. Jezus bad voor die Hem kruisigden. Zulke verblinden, zo ver heen. Zoek de grenzen maar op. Zoek de grenzen van Gods beloften en van Zijn almacht maar op in het gebed. Ga in het bidden tot de grens. Tot de grens van God macht in samenhang met Zijn belofte. Er zijn velden van beloften in de Bijbel waar misschien zelden iemand komt. Waar prachtige bloemen staan om te plukken, maar niemand plukt ze. Zoek in je bidden de grens op, de grens van Gods beloften, de grens van Gods almacht

Gedachte twee: Als het om de verhoring gaat. Voor nageslacht zijn er beloften. Betekent dat alle kinderen voor wie ouders bidden zalig worden? En Absalom dan, zou David niet voor hem gebeden hebben? En Samuel die twee zonen had die niet in Gods wegen wandelden? En misschien kennen we aangrijpende voorbeelden van kinderen van gelovige ouders die naar het lijkt onbekeerd gestorven zijn. En toch: laat het nooit varen dat gebed. De belofte van het verbond ligt er. Blijf de HEERE daarop wijzen. Laat je dat nooit door moedeloosheid, door de duivel afpakken. Blijf het de HEERE voorhouden.

Gedachte drie: als God zo'n opwekking niet geeft, nog niet geeft, kan het dan ook niet zijn dat wij er niet aan toe zijn? Wij er niet klaar voor zijn? Dat wij als er ene opwekking zou komen hoogmoedig zouden worden. Ja, in Nederland, in de PKN onze kerk, in Waarder, onze gemeente, daar gebeurt zoiets tenminste. Dat we hoogmoedig en eerzuchtig ruzie zouden krijgen: hoe nu verder, is het wel echt, wie met leiding geven, hoe moeten we ermee naar buiten treden? Kunnen we

zo'n verhoring wel dragen? Of gaan we er alleen maar de verkeerde kant mee op? Zou dat het kunnen zijn? Het gebrek aan verootmoediging en zelfkennis wat verhoring in de weg staat? Bij mij wel, denk ik.

Gedachte vier. Het zijn maar gedachten, wat los van elkaar, geen afgerond geheel. Uiteindelijk, niet om te beginnen, maar uiteindelijk is er Gods wijsheid, Zijn oordelen, voor ons onnaspeurlijk. God verheerlijkt Zijn Naam ook in Zijn oordelen als Hij Zijn rechtvaardigheid en heiligheid openbaart. En daar is Gods raad. Voor ons verborgen. Uiteindelijk zal God Zijn Naam verheerlijken. Als Hij komt. Dan gaan er mensen verloren, dan stort Babel in. Maar dan juicht de hemel. Dan is alles voleindigd. Gods raad is volvoerd. Zijn beloften Zijn vervuld. En hemel en aarde zijn vervuld van eerbied voor Zijn oordelen en voor Zijn genade. Voor al Zijn werken. Halleluja. Zingt het dan door de hemel. Van al de engelen en zaligen. Gods Naam wordt geheiligd, Zijn rijk zal komen, Zijn wil zal geschieden. Halleluja.

En door al mijn gebeden heen mag er de rode draad lopen: Heere Jezus kom. Daarom verwachten wij die dag met groot verlangen. De dag van Uw almacht, Uw wijsheid, Uw genade, Uw oordelen, Uw beloften. O, leer ons bidden.

Amen